

Skābekļa terapija ir skābekļa izmantošana medicīniskos nolūkos, ārstēšanā. Tas var ietvert zemu skābekļa līmeni asinīs, oglekļa monoksīda toksicitāti, koku galvassāpes un pietiekami daudz skābekļa uzturēšanu, kamēr tiek ievadīti inhalējami anestēzijas līdzekļi. Ilgtermiņa skābeklis bieži ir noderīgs cilvēkiem ar hroniski zemu skābekļa līmeni, piemēram, no smagas HOPS vai cistiskās fibrozes. Skābekli var ievadīt dažādos veidos, ieskaitot deguna kanulu, sejas masku un hiperbarisko kameru iekšpusē.

Skābeklis ir nepieciešams normālai šūnu metabolismam. Pārāk augsta koncentrācija var izraisīt skābekļa toksicitāti, piemēram, plaušu bojājumus, vai izraisīt elpošanas mazspēju tiem, kuriem ir nosliece. Lielāka skābekļa koncentrācija arī palielina ugunsgrēku risku, īpaši smēķēšanas laikā, un bez mitrināšanas var arī izžūt degunu. Ieteicamais skābekļa piesātinājuma mērķis ir atkarīgs no ārstējamā stāvokļa. Lielākajā daļā gadījumu piesātinājums ir ieteicams 94–96%, turpretim tiem, kuriem draud oglekļa dioksīda aiztures risks, priekšroku dod piesātinājumiem 88–92%, un tiem, kam ir toksiska ietekme uz oglekļa monoksīdu vai sirdsdarbības apstāšanās, tiem jābūt pēc iespējas augstākiem. Gaiss parasti ir 21% skābekļa pēc tilpuma, savukārt skābekļa terapija to palielina par zināmu daudzumu līdz pat 100%.

Skābekļa lietošana medicīnā kļuva izplatīta ap 1917. gadu. Tas ir iekļauts Pasaules Veselības organizācijas svarīgāko zāļu sarakstā. Mājas skābekļa izmaksas Brazīlijā ir aptuveni 150 ASV dolāri mēnesī un Amerikas Savienotajās Valstīs 400 ASV dolāri mēnesī. Mājas skābekli var nodrošināt vai nu ar skābekļa tvertnēm, vai ar skābekļa koncentratoru. Tiek uzskatīts, ka skābeklis ir visizplatītākā ārstēšana slimnīcās attīstītajā pasaulē.